

Til § 43.

Grundskylden, Ejendomsskylden og Grundstigningsskylden maa bæres af Ejeren, saaledes at Kommunen holder sig til ham, jfr. § 45, næstsidste Stykke. Hvorvidt Brugeren eller Forpagteren i de Tilfælde, hvor Ejendommen udlejes eller bortforpagtes, skal godtgøre Ejeren en Del af Skatten, maa for de *efter* Lovens Ikrafttræden indgaaede Brugsforholds Vedkommende bero paa de i Kontrakten derom imellem Parterne truffne Bestemmelser.

I de *inden* Lovens Ikrafttræden bestaaende Brugsforhold, hvor Brugeren eller Forpagteren helt eller delvist har udredet Skatterne efter de hidtil gældende Regler, er det derhos en Selvfølge, at Brugeren eller Forpagteren ogsaa fremtidigt maa overtage den Del af de nye Skatter, der svarer til de af ham udredede gamle Skatter. Fordelingen af det Beløb, hvormed de nye Skatter overstiger de gamle Skatter, tiltrænger imidlertid en

Overgangsbestemmelse navnlig for de langvarige Kontraktsforholds Vedkommende. Man har derfor foreslaaet, at Parterne, saafremt de ikke kan enes om, hvorledes Skatteforøgelsen skal fordeles imellem dem, kan afæske Vurderings-Raadet Kendelse i saa Henseende.

Til § 44.

Naar enhver Værdistigning gøres til Genstand for kommunal Beskatning, bliver der fremtidigt ikke Plads for Jernbaneskyld; det foreslaas derfor, at denne Afgift, der jo i øvrigt har været uden nævneværdig økonomisk Betydning, ikke længere kan paalignes. Den allerede paalignede Jernbaneskyld bør dog bl. a. af Hensyn til de Jernbaneselskaber, der ved deres Koncession har erholdt Tilladelse til at oppebære Jernbaneskyld, ikke ophæves; den foreslaas derfor fikseret til en uforanderlig Afgift for de Ejendomme, paa hvilke saadan Afgift alt hviler.